

Wij vragen, na hetgeen in het Kerstnummer van ons tijdschrift (Vogeljaar 1961, nr. 6) over de vogelvangst in België werd geschreven, gaarne aandacht voor bovenstaande mededeling van Zijne Excellentie de Ambassadeur van België. Immers ook ik maakte aan het slot van mijn artikel België het verwijt, de zgn. Conventie van Parijs niet na te komen. Ik deed dit (ten onrechte, naar thans blijkt), op gezag van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen en de Belgische afdeling van de Internationale Raad voor de Bescherming der Vogels, aan wier rapport ik ook de in mijn artikel genoemde cijfers ontleende.

Overigens is ook Zijne Excellentie blijkens mededeling van het Nederlandse Ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen niet ge-

heel volledig. Want op 29 oktober 1955 heeft ook IJsland de genoemde conventie bekrachtigd. Zodat thans het wachten op nog slechts één land is. Hier ligt m.i. vooral een taak voor het C.I.P.O., al onderschatte men vooral niet de moeilijkheden. Immers, Groot-Brittannië, hoewel het een uitstekende vogelwet heeft, kan de overeenkomst niet bekrachtigen, doordat men daar het uithalen van eieren van algemene vogels als *merels*, *heggemusjes* e.d. niet heeft willen verbieden, omdat men vreesde van schooljongen „criminals” (misdadigers dus) te maken. Het is mij uit persoonlijke gesprekken bekend, dat Zijne Excellentie de Ambassadeur van België de vogels een zeer warm hart toedraagt en niets liever zou zien, dan dat zijn land door toetreding van een zesde land tot de Conventie van Parijs wordt gedwongen de bepalingen ten aanzien van de vogelbescherming te verscherpen.

Niettemin waag ik het, een enkele opmerking over het door Z. Excellentie gevoerde verweer te opperen. En wel deze: ook Nederland is thans nog niet verplicht zijn wetgeving ten aanzien van de vogelbescherming in overeenstemming te brengen met de bepalingen van de conventie. Het had dit echter al geruime tijd van te voren gedaan en heeft nadien nog verbeteringen aangebracht (o.a. het verbod tot het rapen van zgn. „bonte eieren”, *grutto* e.a.) om zijn wetgeving verder aan te passen. En ik meen toch stellig, dat van België met redelijkheid mag worden verwacht, dat het thans reeds, zonder daar dan toe verplicht te zijn, geleidelijk zijn wetgeving ter bescherming van de vogelstand wat in overeenstemming brengt met de conventie. Het is toch eigenlijk wat wonderlijk dat Groot-Brittannië, met zijn over het algemeen voortreffelijke vogelwet, de conventie niet kan tekenen, terwijl België, na als een der eerste deze conventie te hebben bekrachtigd, toelaat dat jaarlijks tenminste elf miljoen vogels worden gevangen. Formeel moge de plicht tot een verbod daarvan dan niet bestaan, moreel lijkt deze toch wel aanwezig. Men zou toch mogen verwachten dat de landen, die de conventie ondertekenen, in afwachting van de verplichting, vrijwillig tot verscherping van hun beschermingsmaatregelen overgaan. Dit geldt m.i. vooral voor België, waar de vogelvangst nog zo populair blijkt te zijn, dat een sterk verzet moet worden verwacht wanneer plotseling een met de bepalingen van de conventie overeenstemmende vogelwet zou worden afgekondigd. Reden temeer, dunkt me, om er stapje voor stapje naartoe te werken.

Daarom is het verheugend, dat thans weer een stap vooruit is gezet, zoals uit de mededeling van Baron Van der Straten Waillet blijkt. Wij zijn daarvoor zeer erkentelijk doch, Zijne Excellentie moge het mij vergeven, toch nog allerminst voldaan. KO ZWEERES.

Italië beschermt arenden en gieren

Blijkens een mededeling in „Schweizer Naturschutz” van februari 1962 heeft de Italiaanse staatssecretaris voor land- en bosbouw op 21 maart 1961 een besluit uitgevaardigd, waarbij tot nader aankondiging de jacht op arenden en gieren wordt verboden. Bij hetzelfde besluit werd bepaald, dat hoefwild (herten, reën, damherten, gemzen enz.) alsmede

alpenmarmot voortaan nog slechts met de kogel bejaagd mogen worden.

Dit Italiaanse besluit betekent vooral een belangrijke bescherming voor de *steenarend* in het Alpengebied. Schw. Naturschutz wijst er echter op, dat de Italianen gewend zijn elke grote roofvogel als „aquila” of „aquilotte” aan te duiden en spreekt de hoop uit, dat ook andere grote roofvogelsoorten van deze bescherming zullen profiteren. Red.